

напуска, за да стане за извѣстно врѣме чиракъ — *кафтанджия* — обаче, наново постѣпва въ училище и довършва цѣлия тогавашенъ курсъ на науката въ Казанлъкъ. Слѣдъ Неофита, негови учители сж били: даскалъ Никола Камбуртъ, даскалъ Тачо, даскалъ Манолъ Стателовъ, даскалъ Филипъ и нѣкой турски ходжа. Въ училището слѣдвалъ Добри до 1849 год. и наново постѣпилъ на занаятъ — *кафтанджия* — при извѣстния състоятеленъ казанлъчанинъ Пенчоолу, при когото работилъ дълго врѣме като чиракъ, като калфа и послѣ нѣщо като съдружникъ — не само въ *кафтанджилъка*, но и въ търговия съ розово масло. По сетнѣ, обаче, Добри отваря самостоятеленъ дюкянъ за *кафтанджилъкъ* и масларство, като постепенно се ограничава съ търговията само на розово масло.

Една особна, отличителна чѣрта у Добри Кахаевъ е неговата обичъ къмъ науката, къмъ просвѣтата, къмъ учебното дѣло изобщо. Той е обичалъ да дружи съ всички хора, които сж били учени или сж минавали за такива на врѣмето си. Това негово чувство къмъ науката, къмъ просвѣтата го е карало да подпомага по силитѣ си всѣко дѣло, което прѣко или косвено е свързано съ науката. Напр., извѣстниятъ Д-ръ Хр. Стимболийски, на когото се и длѣжатъ тия биографични бѣлѣжки за Добри Ганчевъ Кехаевъ, дължи своето медицинско образование и своето положение като медикъ до голѣма степенъ на покойния Кехаевъ, понеже въ онѣзи тъмни врѣмена, когато науката малко се е цѣнела, Кехаевъ е настоялъ да бжде изпратенъ младежа Стамболийски въ Цариградското медицинско училище, въпрѣки противодѣйствиата на тогавашнитѣ казанлъшки чорбаджии. Другъ единъ случай изъ живота му сжщо свидѣтельствува за неговитѣ отношения къмъ книживното дѣло. Извѣстниятъ български издатель и книжовникъ Райчо Блъсковъ, баща на ветерана на българската